

opgaverne end er. Det private skal ikke være socialkontor, og det offentlige skal ikke drive virksomhed. Men det betyder ikke, at virksomhederne ikke skal påtage sig et socialt ansvar, ligesom det heller ikke betyder, at markeds- og effektivitetsfremmende virkemidler ikke skal bruges i den offentlige sektor – tværtimod. Begge sektorer skal blot være meget bevidste om, hvad der er deres respektive opgaver.

I den private sektor skal der fokuseres på indtjening, innovation og risikovillighed, hvorfor det at tage en chance og dermed også løbe en risiko, ja, også risikoen for at gå fallit, skal motive-res. I den offentlige sektor, hvor det er skatte-ydernes penge og dermed i sidste ende hele fællesskabet, der står på spil, må sikkerhed og stabilitet have en stærkere prioritering. Begge steder skal viden, udvikling, dynamik og den såkaldte omstillingsparathed fremmes for den enkelte.

På verdensplan skal vi ikke konkurrere på at være billigst, men bedst, og det betyder, at vi skal være smartere og vise større kvalitet. Det skal vi ikke bare af hensyn til aktieejerne, men af hensyn til alle borgerne. Det er forudsætningen for, at vi også i fremtiden kan sørge for, at de, der i kortere eller længere tid ikke kan klare sig selv, får en tilstrækkelig stærk håndsrækning fra fællesskabet, og det vil primært sige det offentlige.

Tryghed på et vist niveau er afgørende for menneskers trivsel og bidrag til fællesskabet, tryghed for, at der er hjælp, hvis man bliver syg, uarbejdsdygtig eller på anden måde får brug for en håndsrækning for at komme videre. Et samfund, der satser på velfærd også for de kommende generationer, må satse på en vækststrategi, der indebærer, at den private sektor skal være lokomotivet. Hvis væksten i den offentlige sektor er større end i den private i en længere periode, ja, så kan man ved simpel hovedregning sætte årstal på, hvornår der ikke længere er penge til at finansiere den offentlige sektor og dermed de sociale ydelser og lignende, altså hvornår vi ikke længere har en offentlig sektor. Det vil vi Konservative ikke være med til.

Vi vil derimod gerne være åbne over for en diskussion om nye veje. Vi mener faktisk, det er meget vigtigt hele tiden at tilpasse både opgavernes placering og løsningsmetode ud fra en konkret vurdering af hensigtsmæssighed. Derfor skal vi hele tiden være åbne og parate til at overveje nye metoder. Men hverken brugerbetaling eller forsikringsordninger må undergrave

den sociale solidaritet med dem, der ikke kan klare sig selv. Hele pointen i velfærdsprojektet er jo netop, at mennesker skal have livskvalitet, udfoldelsesmuligheder og frihed under ansvar, og derfor skal der både være frihed og tryghed for den enkelte og fællesskabet.

Formanden:

Der er nogle korte bemærkninger til ordføreren, først fra hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

Kl. 16.25

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu er det jo sådan, at man ikke så godt kan bruge penge to gange. Derfor kunne jeg egentlig godt tænke mig at få De Konservatives ordfører til at svare på et forholdsvis enkelt spørgsmål, nemlig hvad De Konservative – med det økonomiske råderum, som der bliver snakket så meget om – vil prioritere: Er det penge, der skal bruges på en bedre velfærd, eller er det penge, der skal bruges til skattelettelse?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jamen det er et både-og og ikke et enten-eller. Jeg ved godt, det er meget svært for Enhedslisten at forstå, at vi satser på en vækststrategi, og derfor mener vi, at det er af meget stor betydning, at det kan betale sig at yde en ekstra indsats, tage en chance, løbe en risiko. Derfor skal skatten på den sidste tjente krone lettes. Det er af betydning, for at vi kan udvide vores vækstpotentiale.

Når det er sagt, er det lige så væsentligt, at vi hele tiden sørger for, at vores velfærdstilbud i den offentlige sektor har en kvalitet og et omfang, som matcher det, man berettiget kan kræve af et velfærdssamfund. Så det er to sider af samme sag, og de er hinandens forudsætninger.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Det lyder jo besnærende, men så kunne jeg egentlig godt tænke mig – med det her fantastiske råderum, som De Konservative i alt fald ser – at vide: Hvorfor er det så sådan, at det i dag for regeringen er nødvendigt at give kommunerne så snævre økonomiske rammer, at de ikke er i stand til at opfylde det løfte, som regeringen selv har givet om øget velfærd? Hvorfor er det sådan, at velfærden i kommunerne, plejehjemmene, hjemmehjælpen, daginstitutionerne hal-